

„Као патријарх српски, своје првенство међу једнакима, а и свако првенство међу људима, схватам као првенство служења, жртве и Крста. Нису наше, него Христове речи које кажу: 'Ко хоће да буде међу вама први, нека буде свима слуга!' Жртва је темељ јединства и у црквеном и у народном саборном животу, као и у свим областима друштвеног делања, а Крст је једина непролазна слава човекова."

Тако је говорио патријарх Павле, 44. поглавар Српске православне цркве, који је још за живота проглашен за "светитеља који хода" и "јединог небеског Србина". Ове године навршава се век од његовог рођења, а 15. новембра пола деценије од упокојења.

Родио се у години у којој је почео Велики рат. Несуђени лекар безмало скоро три и по деценије бдио је као епископ рашко-призренски над Косовом и Метохијом, а 19 година колико је био на челу СПЦ обележили су крвави распад некадашње СФР Југославије, политичка превирања у Србији, НАТО бомбардовање, међународни протекторат на КиМ... Трудио се да залечи класне, идеолошке и политичке раздоре међу Србима и сачува јединство Цркве.

Чак и из болничке постеље на ВМА, где је провео последње две године живота, које неки у СПЦ називају и "принудним притвором", његов ауторитет држао је Цркву на окупу, а бескрајни вишедневни мимоход поред његовог одра у Саборној цркви у Београду, као и сахрана на којој је било пола милиона људи показали су колико су грешили они који су више пута безуспешно покушали да га смене са доживотне дужности патријарха српског. Процене из времена када је ступио на трон Светог Саве крајем 1990, да је у том тренутку био "најбоље, ако не и једино решење за очување 'мира у црквеној кући", потврдиле су се одмах после његове смрти када је у СПЦ почело расуло.

- То су људи посебног кова. Таквих више нема - каже један од његових блиских и дугогодишњих сарадника у Патријаршији.

Један век Патријарха Павла

Пише: Јелена Тасић

субота, 19 април 2014 14:16

